

først og fremmest gjælder om, at Brevene komme til dem, der kunne frigjøre dem for Porto. En Masse Breve blive derfor omskrevne flere Gange, for at de kunne naae gennem de Autoriteter, der kunne frigjøre dem for Porto. En Mængde Breve i communale Sager eller fra Private, som Afsenderen med Lethed kunde lade befordre en Milsvet fra sin Bopæl ved et Bud til deres egentlige Modtager, som saa fik dem hurtig, sender han ikke paa denne Maade, fordi det vilde være en Beføstning for ham, men han sender det til Amtet, der saa frigjør dem og sender dem videre. Der er jo mange Medlemmer i denne Sal, der tillige ere Medlemmer af Amtsraad, og det vil vistnok ikke være dem ubekjendt, at det er en ikke ganske usædvanlig Fremgangsmaade, at Amtsraadsmedlemmer, naar de faae Sager til Circulation, istedetfor at lade disse circulere imellem Medlemmerne indbyrdes, hvergang lade dem gaae tilbage fra det enkelte Medlem til Amtmanden, som saa atter lader dem gaae frigjorte til et andet Medlem osv. Jeg beder tilgive, at jeg kommer noget ind paa disse forskjellige Arter af Forreminger, men det skeer, fordi Portofriheden staaer i saa nøie en Forbindelse med hele Forretningsførelsen, at jeg ikke kan skjønne, at det er muligt at afsee fra det One, naar man behandler det Andet. Jeg skal fremdeles gjøre opmærksom paa en anden Art af Sager, som er Gjenstand for en Vidtøftighed i Omverlingen, der er forfærdelig. Jeg sigter herved til den store Masse af Alimentations-sager, som jo bestandig løbe rundt mellem Embedsmændene, disse Sager, hvori der søges smaa Bidrag til uægte Børn. Alle de Forsøg, der ere blevne gjorte for at løse Vanskeligheden ved samme, ere strandede paa Spørgsmaalet om Portofriheden. Naar nemlig en saadan Sag kommer til en Underøvrighed, men vedkommende Person, der skal betale Bidraget, ikke findes i hans Jurisdiction, saa kan Underøvrigheden ikke sende Brevet frigjort til den Underøvrighed, i hvis Jurisdiction Manden antages at opholde sig, og han sender derfor Brevet tilbage til Amtet, som saa sender det til det Amt, i hvilket den Jurisdiction ligger, hvori Manden antages at op-

holde sig. Enhver, der har haft med den Slags Forhold at bestille, har seet, hvorledes saadanne Breve kunne gaae aarevis rundt uden at træffe den Vedkommende, der altid har et Forspring af en 3 til 4 Dage fremfor alle de paa denne omsvøbssmæssige Maade befordrede Breve. Man skulde endvidere troe, at, efterat Kjøbstadcommunerne ere blevne selvstændige og selvstyrende og satte directe under Indenrigsministeriets Tilsyn, saa havde Amtmændene ikke Noget med deres Sager at gjøre, og det kunde saaledes godt lade sig gjøre, at Indenrigsministeriet sendte directe Bæfede i de forskjellige Sager, undertiden de ligegyldigste Sager, til vedkommende Byraad. Men dette kan heller ikke lade sig gjøre. Bæfeden skal nødvendigvis gaae til Amtet, som saa frigjør Brevet. Ministeriet frigjør det først, og saa frigjør Amtmanden det paany, idet han sender det til Byraadet, der saaledes ganske vist opnaaer at faae sit Brev frigjort. Jeg skal forøvrigt ikke nævne flere Exempler, skjøndt jeg kunde nævne utallige Exempler paa, at Sager, som ikke paa nogen Maade vedrøre det Offentliges Interesse, blive Gjenstand for mangfoldige Expeditioner for at naae hen til den Mand, der skal have Bæfede, hvilket Alt blot hidrører fra Portofriheden, fra Bestemmelsen om Brevenes Frigjøring. — Men skjøndt jeg kjender alle disse Ulemper, saa indseer jeg dog tillige tilfulde, at det vilde være en ganske overordentlig vanskelig Sag at have Portofriheden og sætte Noget istedetfor Portofriheden, som paa den ene Side kunde være en Binding for Staten, og saa i den Retning, at private Sager ikke befordredes uden Porto, og som paa den anden Side kunde medføre en virkelig Bekvemmelighed og Lethed, saaledes at man ikke for at lette Postvæsenet for de Regnskaber og den Uleilighed, som det hidtil havde haft med Hensyn til portofrie Breve, nu overførte Uleiligheden derved paa en stor Deel andre Embedsmænd, thi derved vilde der jo i ingen Henseende vindes Noget. Det Første, som det derfor forekommer mig, at der maatte gjøres, var, at man nøie undersøgte, hvilke Arter af Correspondancer, der foregaae, som hidtil have været frigjorte, og at man saa udfillede al